

Arrest

**nr. 208 497 van 30 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 november 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 november 2015 en dient op 27 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 3 februari 2017 en 5 april 2017 en wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord.

Op 20 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Uzbin subdorp Amirabad, in het district Surobi in de provincie Kabul op 30 september 1998. U bent Pashtoun van etnische origine en u hangt het soennitisch geloof aan. Toen u drie of vier jaar oud was bent u met uw ouders, uw broers, uw zussen en uw neef, de zoon van uw oom langs vaderskant, naar Iran verhuisd. Uw hele familie vestigde zich in Kahnoj, in de provincie Keman. U bent in Iran naar een Iraanse school geweest. U leefde als illegaal in Iran, terwijl het merendeel van uw gezin wel over een verblijfsvergunning beschikte. Uw vader stierf in Iran twee jaar voor uw komst naar België.

Omdat de situatie in Iran voor Afghanen steeds moeilijker werd, namen uw neef en uw moeder het besluit om met de hele familie terug te keren naar jullie geboortedorp. Jullie haalden het terugkeerdokument bij de Farmandari, het gemeentehuis, en vertrokken via Kabul naar het district Surobi. Op een dag kwam de jongste broer van uw moeder, R(...), naar jullie huis. Toen uw oom merkte dat u een sterke interesse toonde voor zijn geweer, stelde hij voor om u mee te nemen voor een wandeling in de omgeving. U bezocht samen met hem enkele bevriende talibs en hij vertelde u dat de tijd was gekomen om in opstand te komen tegen de overheid. Hij toonde u ook hoe u met een wapen moest omgaan. Toen u dit aan uw moeder vertelde, ontstond er een ruzie tussen uw moeder en uw oom. Uw moeder werd door uw oom geslagen en zelf werd u verwond aan uw arm. De dag erna bracht uw neef u naar het ziekenhuis in Surobi en werd u vervolgens ondergebracht bij een vriend van uw neef, eveneens in Surobi. Uw moeder en neef planden uw vlucht uit Afghanistan. Uw neef vertelde u dat u alvast diende terug te keren naar Iran, en dat de rest van de familie u later achterna zou reizen. U reisde richting Iran, maar daar bleek de smokelaar andere plannen met u te hebben.

U reisde verder via Turkije en Griekenland, waarna u een vijftal weken na uw vertrek uit Afghanistan in België aankwam.

U kwam in België aan op 13 november 2015 en vroeg op 27 november 2015 asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw oom R(...).

U legt ter staving van uw identiteit geen documenten neer. Ter staving van uw asielrelaas legt u een foto van een litteken op uw been neer en een begeleidende brief van de centrumarts van Fedasil Poelkapelle.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Bij aankomst in België op 27 november 2015 verklaarde u zich 15 jaar oud. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 25 april 2016 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op 7 april 2016 een leeftijd heeft van 20,3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Tijdens uw gehoor op het CGVS houdt u vast aan de leeftijd die u bij aankomst verklaarde (gehoorverslag CGVS I, dd. 3 februari 2017, p.3 & 11). Uit het feit dat u zowel bij uw asielaanvraag op

13 november 2015 verklaarde minderjarig te zijn, op uw gehoor voor het CGVS op 3 februari 2017 zelfs na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij bleef volhouden een leeftijd te hebben van 15 jaar bij aankomst (CGVS I, p.3 & 11), blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. Deze conclusie tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u, ter ondersteuning van uw verklaringen, geen afdoende bewijzen neerlegt (zie infra). Nochtans heeft u in Iran gewoond, bent u via een terugkeerdokument van Iran officieel naar Afghanistan teruggekeerd, waar u zes tot zeven maanden hebt verbleven (CGVS I, p. 3 & p. 11). Verwacht mag worden dat u toch enige documenten beschikbaar hebt die uw merkwaardige levenswandel kan staven. Ook hebt u sinds uw aankomst in België nog contact met uw familie in Afghanistan, zelfs tussen uw beide gehoren bij het CGVS in (CGVS I, p. 20 & gehoorverslag CGVS II, dd. 5 april 2017, p. 4). Er mag dan ook worden verwacht dat u noodzakelijk bewijsmateriaal die uw asielrelaas ondersteunt zonder probleem kan laten opsturen. Door het gebrek aan documenten kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van de asielaanvraag zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na het gehoor op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen heel wat onwaarschijnlijkheden en contradicties vertonen waardoor deze niet geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Daardoor kan u ook niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

U bent er echter doorheen uw verklaringen niet in geslaagd uw vervolgingsfeiten als zou u in Uzbin gerekruteerd worden door uw oom aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er vragen kunnen worden gesteld bij uw beweerde langdurige terugkeer naar Amirabad, gelegen in de Uzbin vallei in Surobi district. Het is immers opmerkelijk dat u zeer gedetailleerd, doorleefd en doorspekt met indrukken vertelt over hoe u samen met uw gezinsleden vanuit Iran naar Afghanistan reisde (CGVS I, p. 12-15) maar helemaal dichtklapt wanneer gevraagd wordt naar de eerste momenten aangekomen in Amirabad, uw geboortedorp dat u elf jaar eerder verlaten had (CGVS I, p. 3). Zo vertelt u dat jullie aankwamen en jullie eerst vijf tot zes dagen in een huis van mensen dienden te verblijven omdat jullie huis vervallen was na jaren van onbruik (CGVS I, p. 15). Uiterst vreemd is dan ook dat u in eerste instantie niet weet bij wie u exact diende in te trekken en zelfs niet weet wie exact uw moeder nog kende in het dorp (CGVS I, p. 15-16). In tweede instantie haalt u op de vraag van wie het huis was aan dat u twee personen bij naam kent: S(...) F(...) en M(...), zo denk u (CGVS I, p. 16). Later kwam u te weten dat deze twee mannen de ouderlingen waren van het dorp. Het lijkt echter vreemd dat de twee ouderlingen in één en hetzelfde huis zouden wonen, waar u met uw gezin zou zijn gaan inwonen. Dat enkel uw moeder de vrouwen kende, en u de namen ervan niet omdat u niet mocht praten tegen de vrouwen is weinig plausibel. U mocht wel tegen uw moeder spreken. Verwacht mag worden dat u zich toch informeerde bij wie jullie exact introkken en wie uw moeder nog kende. Vervolgens legt u vreemde verklaringen af over de een persoon waar u bevriend zou mee geraakt zijn (CGVS, p. 15). U verklaart vriend te zijn geworden met een soldaat uit het dorp die tegen niemand zei dat hij een soldaat was en slechts om de twee tot drie maanden huiswaarts keerde (CGVS I, p. 15). Naast de vaststelling dat het vreemd is dat een inwoner uit een subdorp in het rurale Afghanistan, ondanks zijn frequente afwezigheid van twee tot drie maanden, kan verbergen dat hij voor het Afgaanse leger werkte, is het des te merkwaardig dat hij zijn beroep wel onmiddellijk tegen u zou zeggen, een voor hem onbekend persoon die nieuw is in het dorp. Waarom hij u onmiddellijk in vertrouwen zou nemen, maar niet de dorpeelingen die hij sinds jaar en dag kent, is opvallend en geeft uw verklaringen dan ook een ongeloofwaardige connotatie. Vervolgens is het opmerkelijk dat u zich niet meer herinnert wat er op de landbouwvelden stond toen u aankwam, of wanneer u enkele maanden later opnieuw vertrok (CGVS I, p. 16). Nochtans sprak u blijkbaar wel tegen uw ene vriend over de landbouwactiviteiten in uw geboortedorp. Uw uiterst vage, oppervlakkige en weinig aannemelijke verklaringen ondermijnen uw bewering na uw verblijf in Iran voor ongeveer een half jaar terug te zijn gekeerd naar Uzbin, Sarobi. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas, dat zijn oorsprong vindt in uw terugkeer naar Uzbin.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u uw vervolgingsfeiten evenmin aannemelijk heeft weten te maken. U slaagt er niet in geloofwaardige verklaringen af te leggen over uw oom R(...), een zogenaamde talib in de vallei van Uzbin.

Uw kennis over uw oom is immers uiterst summier, zeker aangezien u zelf verklaart toch wel verschillende keren met hem op stap te zijn geweest (CGVS II, p. 9). Het is bijgevolg weinig

waarschijnlijk dat u tijdens uw uitstappen met uw oom niet bent te weten gekomen waar hij eigenlijk woonde (CGVS II, p. 8), wanneer hij is toegetreden tot de taliban, wat zijn activiteiten waren vóór hij een talib is geworden, wat zijn precieze functie en bijhorende taken waren bij de taliban en wat de hoofdrede was waarom hij was toegetreden (CGVS II, p. 8-9). Ook weet u niets over acties waaraan uw oom persoonlijk heeft deelgenomen, wie zijn commandant was, of hij ooit tegen internationale troepen heeft gevochten en hoe hij zijn litteken had opgelopen (CGVS II, p. 12). Indien u daadwerkelijk meermaals met uw oom op stap zou zijn geweest en hij u daadwerkelijk zou hebben laten kennismaken met andere talibs en u wenste te rekruteren (CGVS 1, p. 22-23 & CGVS 2, p. 9), mag worden verwacht dat hij u toch enigszins warm zou hebben gemaakt voor de taliban, mede door zijn eigen levenswandel aan u te vertellen.

De argumenten die uw oom in de strijd gooide om u te overtuigen vallen eveneens erg pover uit. Het enige dat u kwijt kan is dat de taliban hem verteld hadden dat als iemand zal sterven, hij naar het paradijs gaat en veel voordelen zal hebben in het paradijs. De jihad is een verplichting. Ook vertelde hij u dat hij Engelsen wou doden, zodat hij naar het paradijs zou gaan (CGVS 2, p. 9). Het is frappant dat uw oom u zou hebben trachten te overhalen door u een paar ongepolijste en zelfs clichématige argumenten voor de voeten te gooien. Het spreekt voor zich dat uit dergelijke beschrijvingen weinig overtuigingskracht spreekt.

Naast het feit dat u niet kunt overtuigen dat uw oom in Uzbin werkelijk bij de taliban was, slaagt u er ook niet in om een realistisch beeld weer te scheppen over de ontmoeting van uw moeder met haar jongere broer na al die jaren. Uw oom zou met lange haren en vuile kleren zijn aangekomen (CGVS II, p. 10), zou gezegd hebben dat hij jihad deed omwille van God, en had blijkbaar steeds een geweer bij zich (CGVS II, p. 10-11). Verwacht kan worden dat een dergelijke ontmoeting toch wel enige indruk op u zou hebben nagelaten. Na te zijn opgegroeid in Iran komt u namelijk plots frontaal tegenover uw oom te staan die een lid van de taliban blijkt te zijn en nog gewapend is ook. Het is dan ook uiterst markant dat u zich van die eerste ontmoeting enkel kunt herinneren dat hij zei: 'Hallo, ik ben uw oom', en dat uw moeder vroeg: 'Hoe is uw leven en waar woont u?'. Naast het feit dat deze ontmoeting met een talib volgens uw herinnering een gewone relatie tussen een broer en een zus betrof, herinnert u zich blijkbaar niets (CGVS II, p. 10). Dat u er alweer niet in slaagt om dit scharniermoment in uw leven op een doorleefde manier te vertellen, toont aan dat deze markante ontmoeting bijgevolg niet op deze manier heeft plaatsgevonden.

Vervolgens is het gedrag van uw oom weinig plausibel. Zo zou hij u, een persoon die jarenlang in Iran heeft gewoond, die hij dus amper zou hebben gezien, reeds van meet af aan hebben meegenomen naar zijn mede talibs. Meer zelfs, gevraagd naar welk dorp hij u meenam antwoordt u 'het dorp van de taliban', meer bepaald 'in de vallei' (CGVS I, p. 23). Het lijkt weinig plausibel dat uw oom zo'n risico zou nemen u onmiddellijk, nog voor u te kennen gaf daadwerkelijk mee de jihad te willen voeren, de verblijfplaats of ontmoetingsplaats van de taliban in Uzbin zou tonen, niet wetende of u eigenlijk wel te vertrouwen bent. Dat uw oom zo onbezonnen te keer zou gaan, en zijn medegenoten daardoor in gevaar brengt, lijkt weinig plausibel.

Opmerkelijk is ook dat uw moeder enerzijds duidelijk op de hoogte was van het lidmaatschap van uw oom bij de taliban (CGVS I, p. 22 & CGVS II, p. 10) en zij zelf een sterke haat koestert tegen deze taliban (CGVS II, p. 10), maar dat zij anderzijds zeer gelaten reageert op het feit dat haar eigen broer een talib blijkt te zijn. Ze vond het zijn eigen keuze en dronken regelmatig thee samen (CGVS II, p. 10). Het is dan ook weinig plausibel dat uw moeder u ondertussen wel liet meegaan met uw oom, een overtuigd talib, en u niet meer in bescherming nam (CGVS I, p. 23). U ging blijkbaar verschillende keren met uw oom mee, zonder dat zij hier enig probleem van maakte en u waarschuwde (CGVS I, p. 23). Dit veranderde op het eind toen u aangaf dat u wel degelijk interesse betoonde in wapens (CGVS I, p. 23), want op dat moment verbood uw moeder u deze uitstappen met haar broer. Het is opmerkelijk dat uw moeder u niet meer afschermde, aangezien er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat uw moeder toch geweten moet hebben dat het de bedoeling van de taliban is om jonge mannen te overtuigen mee de jihad te voeren. Want hoewel uw moeder niet gelukkig was met uw liefde voor wapens en de liefde van uw oom voor de taliban, zou ze u toch meermaals hebben toegestaan met een oom mee te wandelen langs de dorpen (CGVS I, p. 23, CGVS II, p. 14). Naast het weinig plausibele karakter van deze feiten zijn uw verklaringen hierover ook niet coherent. Daar u bij uw eerste gehoor bij het CGVS nog verklaarde dat uw moeder u pas op het eind, na vele eerdere uitstappen met uw oom, vroeg of u interesse had in wapens (CGVS I, p. 23), blijkt ze tijdens het tweede gehoor reeds vanaf de eerste keer

dat u met hem mee op stap ging niet gelukkig te zijn, omwille van uw interesse in het geweer (CGVS II, p. 11).

Vervolgens bent u even incoherent over het korte gevecht dat zou ontstaan zijn tussen uw moeder en uw oom na zijn mededeling dat hij u wou rekruteren voor de jihad (CGVS I, p. 13-14). In eerste instantie haalt u aan dat uw moeder een mes of een schaar gooide (CGVS I, p. 13), om nadien te beweren dat het uw oom was die u raakte met een schaar of een mes (CGVS I, p. 14). Vervolgens vertelt u dat uw moeder uw oom sloeg om onmiddellijk nadien iets recht te zetten en te benadrukken dat uw moeder uw oom nooit heeft aangeraakt (CGVS I, p. 14). Vanzelfsprekend ondermijnen deze incoherenties en warrige vertellingen de geloofwaardigheid over dit gebeuren.

Bovendien kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de manier waarop u Afghanistan heeft verlaten en door Iran bent gereisd. Hierdoor wordt ook de oorzaak van dit plotse vertrek, namelijk uw problemen met uw oom, verder ondermijnt. U verklaart dat uw neef uw reis uit Afghanistan heeft geregeld met Iran als einddoel en dat uw familie u in Iran opnieuw zou vervoegen (CGVS II, p. 15). U bent vervolgens echter vertrokken zonder ook meer enige afspraak te maken op welke plaats u elkaar in Iran opnieuw zou treffen (CGVS II, p. 16). Op deze vraag antwoordt u enkel 'wat wil je dat ik zeg?', 'misschien op de plaats waar we hadden gewoond', om zelfs te besluiten dat uw neef u misschien een leugen had verteld (CGVS, p. 18). Volgens de verklaring die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt het district Kahnoj de plaats te zijn waar u uw hele leven heeft gewoond (verklaring DVZ, dd. 16 juni 2016, vraag 10), dus bijgevolg ook de plaats waar u uw familie in Iran opnieuw zou ontmoeten. Wanneer u echter vertelt over uw reisweg laat u op geen enkel moment uitschijnen effectief stappen ondernomen te hebben om u opnieuw in het district Kahnoj te vestigen (CGVS II, p. 18). Gevraagd wat er gebeurde in Kahnoj, zegt u enkel dat u er passeerde (CGVS II, p. 19) en dat er niets gebeurde (CGVS II, p. 19). U passeerde en had plots door dat u naar Turkije ging, maar blijkbaar heeft u op geen enkel moment iets van actie ondernomen om in Iran te blijven, noch om uw familie te contacteren om te vragen wat precies de bedoeling was (CGVS II, p. 19). Uw enige verklaring voor deze passieve houding is dat u nerveus was (CGVS II, p. 19), hetgeen gezien de situatie geen afdoende verklaring is. U berustte in uw lot, stak de Turkse grens over en contacteerde pas op dat moment uw familie in Afghanistan. De enige verklaring die zij hadden waarom ze niet naar Iran zijn gekomen, blijkt gewoon 'dat het niet is gelukt' en het bijgevolg 'voor een volgende keer zal zijn' (CGVS II, p. 20). Aangezien het hier een moment betreft waarbij u onverwachts en zonder familie plots in het voor u onbekende Turkije staat, mag verwacht worden dat uw herinneringen over deze periode iets doorleefder zijn dan louter dit rationele telefoongesprek.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen zicht wenst te bieden op uw familiaal netwerk in Afghanistan, wat evenmin uw algemene geloofwaardigheid ten goede komt. U legt hier namelijk uiterst oppervlakkige, incoherente en weinig plausibele verklaringen af. Zo beweert u drie ooms langs moederskant te hebben: H(...), R(...) en H(...) (CGVS II, p. 6). Zoals eerder in de beslissing aangehaald kan er geen geloof worden gehecht aan het profiel van de enige oom, R(...), waar u in Afghanistan contact mee heeft gehad. Over uw gebrek aan contact met H(...) en H(...) legt u evenmin geloofwaardige verklaringen af. Want ondanks dat u aangeeft geen contact meer te hebben met H(...) en H(...) vertelde uw moeder u wel dat H(...) getrouwd is, kinderen heeft en familie heeft. Vreemd is dan ook dat u niet kunt aangeven waar hij zich momenteel bevindt (CGVS II, p. 6-7). Hoe uw moeder dit dan wel wist, zonder contact te hebben gehad, weet u echter niet te vertellen (CGVS II, p. 7). Over H(...) kan u zelfs niets vertellen. Het is weinig geloofwaardig dat uw moeder, na de dood van uw vader (Verklaring DVZ, dd. 16/06/2016, p. 5), geen contact met haar familie zou opgenomen hebben en haar terugkeer naar Afghanistan zou hebben doorgesproken. Ook opmerkelijk is dat u zelfs niet met zekerheid kunt zeggen of uw moeder met R(...) contact had vanuit Iran (CGVS II, p. 6-7). Uw weinig aannemelijke en incoherente verklaringen over de contacten van uw moeder met haar familieleden doet vragen rijzen over het door u verklaarde summiere netwerk dat u zou hebben in Afghanistan. Ook over het netwerk van uw overleden vader in Uzbin legt u incoherente verklaringen af. Op de vraag of het land van uw vader nog steeds in familiale handen is, antwoordt u bevestigend en geeft u te kennen dat uw familie langs vaderskant nog steeds in Uzbin woont (CGVS I, p. 9). Nadien zwakt u de algemene benaming 'familie' af tot één persoon, uw neef, die onder de voogdijschap van uw vader viel nadat uw oom om het leven was gekomen (CGVS I, p. 9 & CGVS II, p. 3). Die neef zou echter steeds bij jullie in Iran hebben verbleven (CGVS I, p. 5). Het is vreemd dat u eerst zegt dat uw familie van vaders kant zich in Uzbin bevindt om nadien te constateren dat uw vader enkel nog de zoon van zijn broer had die bij hem in Iran verbleef. Vervolgens bent u ook niet eenduidig over die familiale gronden. Zo zegt u op de vraag hoe uw moeder, na de dood van uw vader, overleefde dat jullie onder meer ieder jaar geld hadden ontvangen

van de landbouwer, S(...) genaamd, die het land van uw vader in Uzbin in zijn afwezigheid pachtte (CGVS I, p. 20). Hoe uw vader dit geld ontving mag een raadsel heten, gezien u ook beweert dat uw hele gezin met niemand buiten Iran contact hield (CGVS II, p. 3). Incoherent hiermee is ook dat u later in het gehoor te kennen geeft dat S(...) het totale pachtbedrag van al die jaren in één keer diende te betalen of met afbetaling maand na maand (CGVS I, p. 21). Vanzelfsprekend strookt dit niet met uw eerdere verklaring dat jullie jaarlijks geld ontvingen. Hierdoor lijkt het opnieuw dat u uw contacten in Afghanistan tot het uiterste minimum wilt herleiden. Het is opmerkelijk dat u opzettelijk pogingen onderneemt om uw familiaal netwerk in Afghanistan verborgen te houden.

Alles bij elkaar genomen kunnen uw verklaringen niet overtuigen. De door u ingeroepen feiten worden niet aannemelijk bevonden en kunnen aldus geen basis vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Inzake uw medische-psychosociale begeleiding die u ontvangt in het opvangcentrum van Poelkapelle en die u staft met een document van de centrumarts van Poelkapelle, blijkt geen concrete aanwijzing dat er een verband bestaat tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Afghanistan heeft verlaten, te meer daar er aan de door ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. De centrumarts vermeldt zelf dat het verhaal nog verder dient te worden uitgespit, maar dat er op uw vraag reeds een attest werd opgesteld. Het attest en de foto bevestigen ook dat u inderdaad een litteken heeft, maar bevestigt geenszins de omstandigheden of de oorzaak waardoor u deze verwondingen opliep. Dit document is dan ook niet van dien aard dat zij de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is de verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens is de verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“11.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

11.1.2. Allereerst hecht verwerende partij geen geloof aan de leeftijd van verzoekende partij:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Bij aankomst in België op 27 november 2015 verklaarde u zich 15 jaar oud. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 25 april 2016 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op 7 april 2016 een leeftijd heeft van 20,3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Tijdens uw gehoor op het CGVS houdt u vast aan de leeftijd die u bij aankomst verklaarde (gehoorverslag CGVS I, dd. 3 februari 2017, p.3 & 11). Uit het feit dat u zowel bij uw asielaanvraag op 13 november 2015 verklaarde minderjarig te zijn, op uw gehoor voor het CGVS op 3 februari 2017 zelfs na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij bleef volhouden een leeftijd te hebben van 15 jaar bij aankomst (CGVS I, p.3 & 11), blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. Deze conclusie tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan.”

Verzoekende partij kent haar exacte geboortedatum niet en heeft zich gebaseerd op hetgeen haar moeder haar heeft verteld. Toen zij in 2015 in België aankwam, was verzoekende partij volgens haar moeder net geen 15 jaar oud. Daarom heeft zij ook aangegeven 15 jaar oud te zijn. Zij meent immers dat haar moeder de best geplaatste persoon is om haar leeftijd te kennen.

11.1.3 Vervolgens hecht verwerende partij geen geloof aan de langdurige terugkeer van verzoekende partij naar Amirabad:

[...].”

Verzoekende partij is samen met haar gezin teruggekeerd naar het dorp van haar moeder. Het was zij die de mensen daar nog kende. Verzoekende partij weet niet wie zij er allemaal kende. Verzoekende partij is er niet opgegroeid en als Pashtou man was het niet toegelaten om de naam te vragen van vrouwen.

Verwerende partij heeft verzoekende partij bovendien verkeerd begrepen wat betreft de mannen die in het huis woonden. Zij heeft nooit verklaard dat de ouderlingen S. F.[...] en M.[...] beiden in de woning woonden. Zij heeft enkel gezegd dat zij op de dag dat zij er aankwamen in het huis aanwezig waren.

De soldaat waarmee verzoekende partij bevriend geraakte, vertrouwde na een tijdje verzoekende partij. Het is niet zo dat hij onmiddellijk bij de eerste kennismaking aan verzoekende partij toevertrouwde dat hij een soldaat was. Nadat zij een tijdje bevriend waren, heeft verzoekende partij gevraagd wat hij deed van werk en pas toen heeft hij verteld dat hij als soldaat werkte.

11.1.3 Verwerende partij hecht evenmin geloof aan de problemen van verzoekende partij met haar oom R.[...]. Zo stelt zij bijvoorbeeld dat verzoekende partij een summiere kennis zou hebben over hem, waar hij woonde, wat zijn precieze functie was. Verwerende partij meent dat verzoekende partij meer info zou moeten hebben indien haar oom haar werkelijk heeft laten kennis maken met talibs en haar war wilde maken voor de Taliban.

Verzoekende partij heeft tijdens haar tweede gehoor verklaard dat haar oom de positieve punten van de taliban benadrukte en haar zo probeerde warm te maken om zich aan te sluiten.

CGVS II p. 8-911(...)

Haar oom vertelde haar niet wat hij exact deed binnen de Taliban, dergelijk informatie ging hij uiteraard niet toevertrouwen aan iemand die nog geen Talib.

Bovendien heeft haar oom verzoekende partij niet onmiddellijk gevraagd om lid te worden van de Taliban. Hij nam haar enkele keren mee, vertelde hier terloops over.

Verwerende partij vindt het vreemd dat de moeder van verzoekende partij er geen graten zou hebben gezien in het feit dat verzoekende partij optrok met haar broer, die bij de Taliban aangesloten was.

Dat de moeder van verzoekende partij na haar terugkeer uit Iran nog optrok met haar broer, wetende dat hij een Talib was, hoeft niet te verbazen. Hij bleef haar familie, of hij Talib was of niet. Zij dronken soms thee samen, maar dat is niet vreemd, gezien het cultureel context van Afghanistan, waar men niet zomaar afstand kan nemen van familieleden.

De moeder van verzoekende partij had nooit gedacht dat haar broer verzoekende partij zou trachten te rekruteren voor de Taliban. Hoewel zij wist dat hij een Talib was, dacht zij niet dat hij het leven van zijn neef op dergelijke manier in gevaar zou brengen. Toen duidelijk werd dat hij verzoekende partij wilde rekruteren, is haar moeder in opstand gekomen en is er zelfs een gevecht ontstaan tussen de moeder van verzoekende partij en haar oom.

Hierover stelt verwerende partij het volgende:

"[...]."

Verwerende partij heeft verzoekende partij duidelijk verkeerd begrepen. De oom van verzoekende partij wilde verzoekende partij slaan, haar moeder is tussengekomen in het gevecht. Het was niet de moeder van verzoekende partij die met de mes gooide, maar haar oom.

11.1.4. Verwerende partij hecht evenmin geloof aan de manier waarop verzoekende partij Afghanistan verlaten heeft:

"[...]."

Het is nooit de bedoeling geweest van verzoekende partij om zich terug definitief in Iran te vestigen. Haar reis werd geregeld door de smokkelaar, zij heeft gewoon zijn instructies gevolgd.

11.1.5. Tenslotte stelt verwerende partij dat verzoekende partij geen beeld wenst te bieden van haar familiaal netwerk in Afghanistan:

"[...]."

Verzoekende partij heeft niet getracht enige informatie over haar familie te verhullen. Zij heeft hier gewoonweg geen gedetailleerde kennis over. Zij is niet met hen opgegroeid, en heeft nooit contacten gehad. Zij stelde ook geen vragen over hen, omdat het haar niet interesseerde, zij kwam nooit in contact met deze mensen.

Uit al het voorgaande blijkt immers dat verzoekende partij weldegelijk uitgebreid heeft verteld over haar regio van herkomst, haar problemen en haar vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

en

"11.2.1. Er wordt immers niet getwijfeld aan haar Afghaanse nationaliteit. Zij kan zich in haar land van herkomst nergens op een veilige manier vestigen, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert. Een hervestiging in Kabul is voor verzoekende partij geen optie.

11.2.2. Nergens in Afghanistan is de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden.

In een zeer recent rapport van oktober 2017 hekelt Amnesty International het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. (stuk 3)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie" te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos" en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht."

Het wordt steeds onveiliger in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning)

"[...]."

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er de laatste 2 jaar enorm op achteruit gegaan.

Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

"Furthermore, Afghanistan is the site of an acute humanitarian crisis. The UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) estimated that 9.3 million people will require humanitarian assistance in 2017. Over 9 million Afghans have limited or no access to essential health services. The country's infant

and maternal mortality rates are among the worst in the world, at 73/1,000 live births and 327/100,000 respectively. Food security is deteriorating, with 1.6 million people severely food insecure across the country."

II.2.3. Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

"[...]."

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non- refoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19-20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

"[...]."

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.4 Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging: p. 24 Amnesty International rapport

"[...]."

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat er zich met regelmaat terreuraanslagen voordoen in Afghanistan, maar probeert dit te relativiseren door te stellen dat het niet om een "open combat" zou gaan:

Of er al dan niet een open combat zou zijn, verzoekende partij loopt er dagelijks een reëel gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

Het is voor verzoekende partij dan ook onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat zij zich op een veilige manier zou kunnen vestigen in waar dan ook in Afghanistan.

II.2.5. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.6. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.2. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder

meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221475).

Het onderzoek naar het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zoals hoger weergegeven weigert de verwerende partij omwille van verschillende redenen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Voor de toekenning van internationale bescherming is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken.

In casu verklaart de verzoekende partij geboren te zijn in het dorp Amirabad, gelegen in de Uzbin-vallei in het district Surobi van de provincie Kaboel. Toen zij drie of vier jaar oud was zou de verzoekende partij samen met haar ouders, broers, zussen en een neef naar Iran zijn verhuisd. In Iran zou verzoekers vader overleden zijn. Omdat de situatie voor Afghanen in Iran steeds moeilijker werd, zouden verzoekers neef en moeder na een verblijf van elf jaar in Iran de beslissing hebben genomen om met de hele familie terug te keren naar verzoekers geboortedorp in de Uzbin-vallei. De verzoekende partij verklaart dat zij daar enkele keren met haar oom, de jongste broer van haar moeder, die tot de taliban zou behoren, optrok in de regio. Haar oom zou samen met de verzoekende partij bevriende talibs hebben bezocht en haar verteld hebben dat de tijd was gekomen om in opstand te komen tegen de overheid. Ook zou hij de verzoekende partij geleerd hebben hoe zij met een wapen moest omgaan.

Toen verzoekers moeder dit te horen kreeg, zou er een ruzie ontstaan zijn met haar broer. Daarbij zou de verzoekende partij zelf verwond zijn door haar oom aan haar arm. De volgende dag zou de verzoekende partij door haar neef naar een ziekenhuis in Surobi zijn gebracht en vervolgens zijn ondergebracht bij een vriend van haar neef, eveneens in Surobi. De verzoekende partij verklaart dat zij van haar neef te horen kreeg dat zij met een smokkelaar naar Iran diende te reizen en de rest van haar familie haar daar later zou vervoegen. Eenmaal aangekomen in Iran zou dit plan evenwel niet zijn doorgegaan en zou de verzoekende partij zijn verder gereisd naar Europa. De verzoekende partij vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de oom die haar voor de zaak van de taliban trachtte te winnen.

In casu hecht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof aan verzoekers asielrelaas omdat de verzoekende partij (i) bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd aangaande haar leeftijd, (ii) geen documenten heeft neergelegd aangaande haar leven in Iran of terugkeer naar Afghanistan, (ii) niet aannemelijk maakt dat zij na haar verblijf in Iran is teruggekeerd naar haar geboortedorp in de Uzbin-vallei en er zes à zeven maanden heeft gewoond, (iv) geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over haar oom langs moederszijde die tot de taliban zou behoren, (v) geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd wat betreft de manier waarop zij Afghanistan heeft verlaten en door Iran is gereisd, (vi) geen zicht wenst te bieden op haar familiaal netwerk in Afghanistan.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij, luidens de bestreden beslissing, weliswaar in staat was om op een gedetailleerde en doorleefde manier te vertellen over haar reis vanuit Iran naar Afghanistan, maar niet kon overtuigen wat betreft haar eerste momenten aangekomen in Amirabad. Zij zou tevens in het algemeen slechts vage, oppervlakkige en weinig aannemelijke verklaringen hebben afgelegd over haar verblijf in de Uzbin-vallei na haar terugkeer uit Iran. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor nochtans informatie heeft gegeven over de weg die zij zou hebben afgelegd tussen Kaboel en haar dorp Amirabad in de Uzbin-vallei. Zij vermeldde daarbij geen plaatsnamen – de verzoekende partij verklaart evenwel in Iran te zijn opgegroeid, wat door de verwerende partij niet wordt betwist – maar geeft haar indrukken weer en vermeldt daarbij toch heel wat details, onder meer dat waar de bergen eindigden er een grote rivier was die over grote afstand zichtbaar was. De verzoekende partij verklaarde tevens dat zij een pick up-truck nam aan het hoofdkwartier van de politie naast een tankstation, opnieuw door de bergen ging, een dam passeerde en verderop een controlepost van het Afgaanse leger en politie door moest (stuk 7, gehoorverslag 03.02.2017, p. 14, 15). Gevraagd waar de verzoekende partij de grens met Surobi heeft overgestoken, komende van Kaboel, noemde zij geen plaats maar gaf zij wel een beschrijving. Gevraagd om de weg naar Uzbin te beschrijven nadat de verzoekende partij de auto voor een pick up-truck verruilde, verklaarde de verzoekende partij dat ze terug moesten gaan om een dam over te steken met vier of vijf ‘gates’ en op een onverharde weg verder te gaan. De verzoekende partij geeft aan dat zij voorbij de dam een buitenlandse basis passeerden, *moryat* genaamd, dan enkele dorpen, een plaats waar het Afghaans leger aanwezig is, twee controleposten, en twee dorpen, Sayenkheil en Ibrahimkheil (stuk 7, gehoorverslag 03.02.2017, p. 17). Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze verklaringen werden geverifieerd, laat staan meegenomen in het oordeel van de verwerende partij. De informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt te weinig gegevens te bevatten opdat de Raad de correctheid van deze verklaringen zou kunnen nagaan.

Wat betreft haar dagelijks leven gedurende de zes à zeven maanden die zij in de Uzbin-vallei zou hebben doorgebracht, schetst de verzoekende partij een eerder teruggetrokken bestaan in een omgeving die de verzoekende partij en haar familie omwille van hun anders-zijn niet warm ontving. De verzoekende partij verklaarde dat zij meestal binnen bleef omdat de mensen naar haar staarden en sommigen haar vragen stelden over haar kledij (stuk 7, gehoorverslag 03.02.2017, p. 17). De Raad volgt de verwerende partij niet inzoverre zij van oordeel is dat de verzoekende partij slechts vage en oppervlakkige verklaringen zou hebben afgelegd over haar leven in haar geboortedorp na haar terugkeer uit Iran. Zo stelt de Raad vast dat de verzoekende partij plaatsen heeft genoemd die zij tegenkwam op de weg van het districtscentrum naar haar dorp (stuk 5, gehoorverslag 05.04.2017, p. 21, 22). De kaarten in het administratief dossier zijn evenwel niet gedetailleerd genoeg om na te kunnen gaan of de dorpen die de verzoekende partij in de nabijheid van haar eigen dorp situeert door haar in de juiste volgorde worden genoemd. De verzoekende partij gaf tevens informatie over een waterdam nabij Naghlu en noemde de plaats waar zich een hospitaal en een school zouden bevinden en waar Shari-mensen zouden wonen (stuk 5, gehoorverslag 05.04.2017, p. 22). Gevraagd waar de bazaar zich in haar dorp bevond, antwoordde de verzoekende partij dat haar dorp geen bazaar heeft. Gevraagd waar

haar familie dan heen ging om eten te halen, verklaarde de verzoekende partij dat zij naar een ander dorp gingen, Abachakheil genaamd, waar zich een winkel bevond die basisvoedingswaren verkocht. De verzoekende partij voegde hieraan toe dat sommige mensen een chauffeur betaalden om kruidenierswaren van daar mee te brengen. De verzoekende partij gaf verder mee dat de kinderen uit haar dorp naar een school gingen in het dorp Lewanian en dat er drie gsm-operatoren zijn in haar herkomstregio, zijnde Rosah, Etisalat en Areeba (stuk 7, gehoorverslag 03.02.2017, p. 19, 20). Omtrent voormelde gegevens kan evenwel geen informatie worden aangetroffen in het administratief dossier.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij verklaarde dat haar familie in haar dorp onder meer een inkomen genereerden uit het land van haar vader dat in ruil voor geld door een boer werd gebruikt. Gevraagd hoeveel deze boer hen betaalde, verklaarde de verzoekende partij te denken dat hij hen 450 000 of 500 000 *kaldar* moest voor de volledige periode dat hij de velden in gebruik had gehad en dit in maandelijkse schijven van 10 000 of 15 000 betaalde. Het is merkwaardig dat de verzoekende partij als oudste zoon in een gezin zonder vader hier niet beter van op de hoogte is. Echter, de verzoekende partij verklaarde tevens dat haar neef, die ouder is dan haar, deze betalingen regelde met de boer. De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij preciseerde dat in haar dorp met *kaldar* betaald werd, maar in het districtscentrum van Surobi de Afghani gebruikelijk was (stuk 7, gehoorverslag 03.02.2017, p. 21). Het administratief dossier bevat evenwel geen gegevens die deze verklaringen kunnen staven.

De Raad stelt verder vast dat waar de verzoekende partij tijdens zowel haar eerste als haar tweede gehoor aangeeft dat zij met haar oom langs moederszijde enkele keren is meegegaan en een bezoek bracht aan dorpen in de omgeving, de dossierbehandelaar nalaat door te vragen over deze dorpen en wat de verzoekende partij in de omgeving van haar eigen dorp zoal heeft gezien (stuk 7, gehoorverslag 03.02.2017, p. 23; stuk 5, gehoorverslag 05.04.2017, p. 11). Verdere vragen hieromtrent hadden nochtans kunnen bijdragen tot een beter begrip van verzoekers kennis met betrekking tot de regio waar hij zijn vrees situeert.

De Raad volgt de verwerende partij waar zij vaststelt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door haar neef naar Iran werd gestuurd met de bedoeling daar te wachten tot zij er door haar familie zou worden vervoegd. Deze vaststelling is evenwel niet doorslaggevend om geen geloof te hechten aan het feit dat de verzoekende partij vanuit Surobi naar Iran zou zijn gegaan en van daaruit zou zijn verder gereisd richting Europa. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij tijdens haar gehoren een beschrijving heeft gegeven van de weg die zij zou hebben gevolgd vanuit Surobi naar Kaboel tijdens haar reis terug naar Iran (stuk 7, gehoorverslag 03.02.2017, p. 24, 25; stuk 5, gehoorverslag 05.04.2017, p. 17). De verzoekende partij sprak ook over een militaire basis waar tijdens haar verblijf buitenlandse troepen aanwezig zouden zijn geweest en waar momenteel *arbaki* en nationale politie zouden zijn gestationeerd (stuk 5, gehoorverslag 05.04.2017, p. 17). Dat de verzoekende partij niet kan overtuigen wat betreft de manier waarop zij haar land en regio van herkomst zou hebben verlaten, is op zich niet zwaarwichtig genoeg om haar vertrek uit deze regio voorafgaand aan haar komst naar België in twijfel te trekken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en overwegingen, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij, niettegenstaande zij geen bewijzen voorlegt die haar verblijf in de Uzbin-vallei staven, tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen concrete informatie heeft verstrekt die relevant is voor de beoordeling van haar geloofwaardigheid desbetreffend maar waaromtrent niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. De gegevens aanwezig in het administratief dossier zijn niet toereikend om de correctheid van de door de verzoekende partij verstrekte informatie na te gaan. Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële informatie die toelaat deze verklaringen te verifiëren en tot een behoorlijke afweging te komen van alle elementen teneinde zich een oordeel te kunnen vormen over de geloofwaardigheid van verzoekers asielsrelaas. Gelet op het belang van deze informatie, zijn de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen betreffende de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd over haar oom in de huidige stand van zaken niet doorslaggevend.

Indien bovenstaande elementen verder onderzocht worden, en de verwerende partij tot de conclusie komt dat de verzoekende partij wel is teruggekeerd naar haar dorp gelegen in de Uzbin-vallei, dan dient de verwerende partij rekening te houden met de objectieve informatie die zij aan het rechtsplegingsdossier toegevoegd heeft bij de beoordeling van het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Uit de informatie van het rechtsplegingsdossier (COI Focus "Afghanistan: Security Situation in Kabul province" van 25 april 2017) waar dieper wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in het district

Surobi blijkt dat in juli 2015 aangegeven werd dat de taliban verklaart 40 % van het grondgebied van het district Surobi in handen te hebben, hetgeen volgens het Long War Journal geenszins een overdrijving betreft. Long War Journal bestempelt het district Surobi dan ook als “contested”. Voorts blijkt dat de invloed van de overheid in heel Surobi zwakker is geworden gedurende de laatste jaren en dat niet alleen het hoger gedeelte van Uzbin volledig buiten de controle van de Afghaanse Nationale Veiligheidsdiensten (ANSF) is gelegen, maar dat de situatie in andere gebieden van het district niet veel beter is. Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, valt echter niet op te maken van waar in het district Surobi de verzoekende partij precies afkomstig is, zodat niet kan beoordeeld worden of van de oom van de verzoekende partij redelijkerwijze verwacht kon worden dat hij meer voorzorgsmaatregelen nam toen hij de verzoekende partij naar dorpen van de taliban bracht. Dit klemt des te meer nu de verzoekende partij verklaarde afkomstig te zijn uit dorp Amirabad in de Uzbin-vallei. Noch uit de verklaringen van de verzoekende partij noch uit de kaart gevoegd aan het administratief dossier kan worden afgeleid of de verzoekende partij afkomstig is uit het hoger gelegen gedeelte van Uzbin dat in handen is van de taliban en volledig buiten de controle valt van de ANSF of uit een ander deel van de Uzbin-vallei afkomstig is.

Ondergeschikt wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de voormelde wet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ter zake betoogt de verzoekende partij in essentie dat er allerminst voldoende concreet werd ingegaan op de veiligheidssituatie in de gebieden waarvan zij afkomstig is.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers afkomst uit het dorp Amirabad, district Surobi, provincie Kabul in de bestreden beslissing op zich niet wordt betwist. Voor wat betreft de specifieke veiligheidssituatie beperkt de commissaris-generaal zijn analyse zowel in de bestreden beslissing als in de verweernota tot de vaststelling dat het conflictgerelateerd geweld dat plaatsvindt in de provincie Kabul zich voornamelijk concentreert in het district Surobi, dat het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard is en dat het geweld hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast wijst de commissaris-generaal erop dat er in de provincie, net als in de hoofdstad Kabul, aanslagen plaatsvinden tegen “high profile” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. De bestreden beslissing besluit hierop dat er actueel voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Evenwel blijkt uit de informatie van het rechtsplegingdossier (COI Focus “Afghanistan: Security Situation in Kabul province” van 25 april 2017) waar dieper wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in het district Surobi dat de taliban verklaart 40 % van het grondgebied van het district Surobi in handen te hebben, hetgeen volgens het Long War Journal geenszins een overdrijving betreft, die het district Surobi dan ook bestempelt als “contested”. Voorts blijkt dat de invloed van de overheid in heel Surobi zwakker is geworden gedurende de laatste jaren en dat niet alleen het hoger gedeelte van Uzbin volledig buiten de controle van de Afghaanse Nationale Veiligheidsdiensten (ANSF) is gelegen, maar dat de situatie in andere gebieden van het district niet veel beter is. Op 19 juni 2018 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer. Deze nota bevat het rapport “EASO COI Report: Afghanistan Security Situation” (december 2017). Uit deze actualisatie blijkt dat de taliban in maart 2017 verklaarde dat 40% van Surobi onder hun controle staat. Voorts worden bepaalde delen van Surobi district gekwalificeerd als “onder controle van de taliban en “high confidence support zones”. In hetzelfde rapport wordt ook aangegeven dat er verschillende grondoperaties door ANSF tegen de opstandelingen in het Surobi district worden uitgevoerd. Het is niet duidelijk of ten gevolge van deze grondoperaties in het district Surobi de invloed van de taliban afneemt. Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, valt echter niet op te maken van waar in het district Surobi de verzoekende partij precies afkomstig is, zodat de actuele

intensiteit en willekeur van de gewapende confrontaties van haar dorp van herkomst niet kunnen beoordeeld worden. Dit klemte des te meer nu de verzoekende partij verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Amirabad in de Uzbin vallei. Noch uit haar verklaringen noch uit de kaart gevoegd bij de aanvullende nota kan worden afgeleid of de verzoekende partij afkomstig is uit het hoger gelegen gedeelte van Uzbin dat in handen is van de taliban en volledig buiten de controle valt van de ANSF. En indien dit zo zou zijn ontbreekt het de Raad aan de noodzakelijke informatie om na te gaan of er desgevallend voor de verzoekende partij een vestigingsalternatief voorhanden is.

De overige motieven van de bestreden beslissing en de overige argumenten in het verzoekschrift volstaan op zich niet om te oordelen over de vluchtelingenstatus en de nood aan subsidiaire bescherming. De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit, nationaliteit en herkomst een essentieel element is in de asielprocedure.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 november 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS